

Bazı hizmet hatırlatmaları

Bekir Bey: “Dersane ortamına insanları çekmek için yemek vermek dâhil ne gibi sosyal faaliyetler yapılabilir?”

HİKMET DİLİ

Kur’ân buyuruyor ki: “Rabbinin yoluna, hikmetle ve güzel öğütle çağır.”¹

Çağımızda hikmet ve güzel öğüt dili Risale-i Nur’dur. Bu hikmeti temsil ve tebliğ edenlerin eli tutulur mu?

Bu hikmeti tebliğ adına ne yapsalar, meşrû olmak kaydıyla, yeridir; bu hikmet, bu hizmet, bu nur bunu hak ediyor.

Bu tebliği almak veya bu tebliğe ulaşmak ise, insanların hakkıdır.

Bu iş burada kalmayacak çünkü. Bu iş mahşere taşınacak.

Yarın orada, her gün görüştüğümüz birisi çıkıp, ‘bu kadar güzel bir hikmetten neden haberdar etmedin? Yanı başında değil miydim? Birlikte içtiğimiz çayların da hatırı yok muydu?’ derse, verecek cevabımız olmaz. Mahcup oluruz.

Oysa biz tebliğimizi yapalım. Bize düşen bu!

Bunu yaparken de, elimizden gelen en iyisiyle yapmaya çalışalım.

Elimizden gelenin en iyisini yaptıktan sonra, artık, âlemi ıslâh edemesek de gam çekmeyelim. Çünkü âlemin sahibi biz değiliz.

ELİMİZDEN GELENİN EN İYİSİ

1- Öncelikle çok okumak!

Zübeyir Ağabey’in ifadesiyle, “günde 10 sayfa okuyan imanını kurtarır, 20 sayfa okuyan hizmet eder” prensibini mümkün mertebe prensip edinmemiz gerekir. Her gün bu ideale ulaşamasak da en azından yolunda olmamızda fayda vardır. Üstad Hazretleri iş güçten dolayı okuyamadığını söyleyen köylülere “açın kapayın” dermiş. Açıp kapamakla hiç olmazsa birkaç cümle dimağa takılır. Hiç yoktan iyidir.

Kendimizi veya birbirimizi her gün belirli bir okuma hedefine doğru şevklendirmemiz inşallah okuma hedefine ulaşmamızda yardımcı olacaktır.

2- Okurken başkasına değil, kendimize hitap etmek! Bu bizim, okuduklarımızı hayat ve ahlâk prensibi haline getirmemizi sağlayacaktır. Okuduklarımız “ahlâkımız” haline gelirse, başkasına gerçek tebliği de, irşadı da yapmış oluruz.

3- Günlük veya haftalık derslere devam etmek ve önem vermek. Bu derslere kolumuza takabildiğimiz arkadaşlarımızı, selâmlaştıklarımızı, iş veya ev komşularımızı vs. dâvet edip götürmek. Unutmayalım ki, birçok insan -belki başta biz - bu baha biçilmez eserlere “bir çay” veya “bir selâm” ya da “bir hatır”, “bir gönül” vesilesiyle ulaşmışlardır.

Derslerde bazen imkânlarımız ölçüsünde ikramlar iyidir. Kalbe giden yol, bazen ikramdan geçiyor. Zübeyir Ağabey’in tarzı, zeytin ve peynir de olsa, imkânlar ölçüsünde yiyecek bir şeyler buldurmaya özen göstermektir. Zübeyir Ağabey, “Kardeşim, işinden yorgun gelen esnaf, yemek meselesini burada hallederse derse de kalır ve evine dersten sonra gider.” dermiş. Bunu sağlamanın yolu dershanede ders günü yiyecek bir şeyler buldurmaktır.

İMKÂNLAR ÖLÇÜSÜNDE PAYLAŞMAK

Ama bunu, her ders günü çok rutin bir kural olarak uygulamak yorucu olabilir. Bu açıdan imkânlar ölçüsü önemlidir. Elimizden gelmeyen ve imkânlarımızı zorlayan bir şeyi rutin haline getirmek doğru değildir.

Bu mahzuru gidermenin bir yolu paylaşmaktır. Paylaşarak sevabı şahs-ı maneviye mal etmek önemli bir çözüm yolu olabilir. Böylece bu hem yorucu olmaz, hem de sevabı ve feyzi şahs-ı mânevinin olur, yani çorbada tuzu olan herkesin olur.

Dersler için on beş günde bir veya ayda bir -yine imkânlar ölçüsünde- bir konuk dâvet edilebilir. Veya belirli zamanlarda yine imkânlar ölçüsünde bir salonda seminerler, konferanslar düzenlenebilir.

Bütün bunlar için imkânlar ölçüsü önemlidir. Biz ihlâsla imkânlarımızı bu konuda seferber edebilirsek, Cenâb-ı Hak inşallah yeni imkânlar ve bereketler lütfedecektir.

Şu ihlâs düsturunu -inşallah- dimağımıza perçinleyelim: “Bizler gayet az ve zayıf ve fakir ve kuvvetsiz olduğumuz halde, gayet ağır ve büyük ve umumî ve kudsî bir vazife-i imaniye ve hizmet-i Kur’âniye omuzumuza ihsan-ı İlâhî tarafından konulmuş. Elbette, herkesten ziyade, bütün kuvvetimizle ihlâsı kazanmaya mecbur ve

mükellefiz. Ve ihlâsın sırrını kendimizde yerleştirmek için gayet derecede muhtacız.”2

Dipnotlar:

1- Nahl Sûresi: 125.

2- Lem’alar, s. 164.